

Cele zece plăgi asupra Egiptului: privire generală

Din predicile lui W. J. Ouweneel în 1974 în Katwijk aan Zee

Intenția mea în seara aceasta este să vorbesc despre cele zece plăgi care au lovit Egiptul. Este vorba de o temă deosebit de importantă, și aceasta cu atât mai mult cu cât noi studiem aceste plăgi în lumina evenimentelor care au loc în zilele noastre în Orientul Apropiat. Aceste lucruri au ceva să ne spună. Citim în Exod 7.3, că Dumnezeu spune lui Moise: „Eu voi împietri inima lui faraon și Îmi voi înmulți *semnele* Mele și *minunile* Mele în țara Egiptului”. De cele mai multe ori noi vorbim despre plăgi asupra Egiptului, însă Dumnezeu le numește aici *semnele* Sale și *minunile* Sale. Mai târziu, în capitolul 9.14, Dumnezeu vorbește și despre plăgile Sale, pe care El le va trimite în inima lui faraon. Însă aici în capitolul 7 El vorbește mai întâi despre *semnele* și *minunile* Sale. Prin urmare ele nu erau în primul rând *semne* și *minuni* pentru faraon, ci pentru poporul Israel; căci tot ce Dumnezeu aduce asupra lui faraon în Egipt nu este destinat numai și nici măcar în primul rând pentru egipteni, ci sunt ca *semne* și *minuni* pentru poporul lui Dumnezeu. Acestea sunt învățături spirituale referitoare la ceea ce Dumnezeu aduce peste lumea de astăzi și despre ceea ce El va face mâine cu lumea aceasta, după ce Adunarea lui Dumnezeu va fi răpită din lumea aceasta. Atunci Dumnezeu va lăsa plăgile Sale să se reverse pe deplin asupra lumii acesteia.

Feluri de interpretare

Nu este posibil să ne preocupăm cu toate detaliile acestui capitol. Aceasta nici nu este necesar. Probabil este mai important să înțelegem liniile directoare ale acestui capitol. De aceea vreau să încep prin a numi trei puncte referitoare la semnificația acestor *semne* și *minuni* pentru popor și ce au să ne spună nouă aceste *semne* și *minuni* în umblarea noastră zilnică prin lumea aceasta.

1. În toată derularea evenimentelor simbolice, pe care le găsim în prima parte a acestei cărți, este un înțeles deosebit. Vedem în cartea Exod mai întâi pe păcătosul care vine în lumina lui Dumnezeu și acolo descopere păcatele sale. În capitolele 13 și 14 el este apoi eliberat de Dumnezeu. Toate aceste capitole au și o semnificație profetică exemplară. Aceasta se poate recunoaște clar din capitolul 2. Acolo ne este prezentat Moise, un model al Domnului Isus ca Mântuitor, pe care L-a dat Dumnezeu. Moise se naște și crește. Inima lui dorește după poporul lui Dumnezeu. El omoară pe egiptean și este lepădat de poporul său; tot așa și Domnul Isus a fost lepădat de poporul Său, după ce El a bătut pe dușman. Moise fuge în străinătate; tot așa și Domnul Isus a plecat de pe pământul acesta într-o țară îndepărtată, așa cum El Însuși spune în pildă (Luca 19.12). Însă în acest timp al lepădării, Domnul Isus are o mireasă, prezentată simbolic în Țipora. Ea are parte împreună cu El de lepădarea Sa, de trăirea Sa ca străin în afara lumii și în afara lui Israel; tot așa și Adunarea are locul în afara lumii și în afara lui Israel. Însă apoi inima lui Moise dorește din nou după poporul său, și acum a sosit momentul ca Dumnezeu să acționeze: Moise se reîntoarce la poporul său, ca să se preocupe cu el și în cele din urmă în capitolele 13 și 14 să-l salveze trecându-l prin Marea Roșie; tot așa odată poporul Israel – rămășița acestui popor, care prin Duhul Sfânt se va întoarce la Dumnezeu – va fi salvată trecând prin apele judecății. Această temă o regăsim în Psalmii 73-83; acolo salvarea poporului lui Dumnezeu este pusă în legătură cu viitorul, când Domnul Isus va

reveni. Însă înainte să aibă loc această salvare descrisă în capitolele 13 și 14, trebuie să se împlinească ce noi găsim în capitolele 7-11.

Când Domnul Isus Se va preocupa iarăși cu poporul Său, salvarea nu va avea loc de azi pe mâine. În capitolele 5 și 6 vedem că poporul ajunge mai întâi în necazuri mult mari decât cele dinainte. Tot așa rămășița poporului Israel din viitor va avea parte în țara în care acum locuiește, de necazuri mari, mult mai dureroase decât poporul a avut vreodată parte în istoria sa. Toate acestea vor fi mult mai îngrozitoare decât ultimul război din peninsula Sinai și de ce a avut parte pe înălțimile Golan.

Deci ceea ce noi găsim în aceste plăgi trebuie să fie evenimente pe care Dumnezeu le aduce asupra lumii acesteia, mai întâi în providența Sa, însă mai târziu direct din cer. Israel s-a reîntors deja în țară. Urmează ca acolo să se formeze o rămășiță, și Domnul Isus Se va preocupa iarăși cu acest popor. El va arăta lumii, că ei sunt poporul Său. El va arăta pe de o parte lumii puterea și gloria lui Dumnezeu și pe de altă parte în cele din urmă va elibera rămășița de sub puterea tuturor dușmanilor ei.

2. Interpretarea profetică a acestor plăgi devine clară nu numai din contextul simbolic, ci și printr-o comparație cu cartea Apocalipsa. Plăgile, care sunt descrise aici, le regăsim aproape pe toate în Apocalipsa. Această carte ne descrie începând cu capitolul 4 „ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). Ceasul încercării vine peste *tot pământul*. Deci aceasta nu este „necazul cel mare” (Ieremia 30.7), căci acesta va lovi pe Israel. Cele zece plăgi nu au lovit pe Israel, ci lumea. Aceasta ne-o arată în mod deosebit cartea Apocalipsa. În Apocalipsa 16.9 citim că plăgile lui Dumnezeu trebuie să aibă ca rezultat ca oamenii să se pocăiască și să-I dea onoare. În capitolul 18.4 vedem că aceste plăgi ale lui Dumnezeu vor lovi în mod deosebit lumea creștină, creștinătatea cu numele. Dumnezeu cheamă pe poporul Său afară, ca el să se despartă și să rămână cruțat de aceste plăgi. În Apocalipsa 16, unde noi găsim cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, vedem că în modul cel mai remarcabil ele armonizează cu aceste zece plăgi. Vom reveni la aceasta în cadrul diverselor plăgi. Deci aceasta este o dovadă clară, că ceea ce noi găsim aici este o prezentare a ceea ce va avea parte lume după ce Adunarea va fi răpită.

3. Aceste stări nu năvălesc însă în lumea aceasta așa ca și cum totul va schimbat deodată de azi pe mâine, după ce Adunarea va fi răpită, ci ele își au începutul în timp ce Adunarea este încă pe pământ, scurt înainte de venirea Domnului Isus. Atunci toate lucrurile, care sunt prezentate prin aceste plăgi, trebuie să fie în principiu deja prezente. Sper să arăt, că ceea ce noi găsim aici începe zilnic să devină realitate în jurul nostru. Acestea sunt pentru noi – și de aceasta este vorba – *semne și minuni*. Prin aceasta ajungem la convingerea că noi trăim în ultimele zile și venirea Domnului s-a apropiat foarte mult. Rog pe Domnul, ca aceste plăgi să fie pentru noi semne și minuni, pentru ca învățăturile cuprinse în ele să le înțelegem cu inima și ele să lucreze la conștiința noastră, exact așa cum atunci Dumnezeu a avut ceva de spus poporului Său prin aceste plăgi.

Introducere la plăgi

Secțiunea capitolul 7.1-13 este o introducere importantă la aceste plăgi. Dumnezeu spune aici lui Moise și lui Aaron, ca ei să meargă la faraon și la dorința acestuia să facă o minune: să

arunce toiagul lui Aaron. Am văzut deja ceva asemănător în capitolul 4. Acolo Moise a trebuit să arunce toiagul său, și el s-a transformat într-un șarpe. Când Moise a fugit de șarpe, Dumnezeu i-a zis să apuce șarpele de coadă. El s-a transformat iarăși în toiag în mâna lui. Acest semn el trebuia să-l facă înaintea ochilor poporului Israel. La sfârșitul capitolului 4 citim că Aaron a făcut apoi acest semn înaintea poporului. Aici în capitolul 7 Dumnezeu spune că Aaron trebuia să facă acum același semn înaintea egiptenilor și înaintea lui faraon. Prin aceasta acest semn primește un alt înțeles. În primul rând acum nu se cere lui Moise să-și arunce toiagul, ca la începutul capitolului 4, ci lui Aaron. Citim mai târziu în cartea Numeri capitolul 17 despre toiagul lui Aaron, că el făcuse muguri și făcuse flori de migdal. Toiagul lui Aaron vorbește despre puterea de înviere a unei vieți noi, care a rezultat din moartea Domnului Isus. Aaron însuși este un model despre Hristos înviat și glorificat, care ne reprezintă înaintea feței lui Dumnezeu. În capitolul 4 accentul se pune, că Moise trebuia să ia din nou toiagul în mână; această învățătură era valabilă pentru Moise și poporul Israel. Aici la Aaron citim numai că el trebuia să arunce toiagul înaintea lui faraon. Moise a aruncat toiagul pe pământ și a fugit fricos de șarpe, așa cum odinioară omul a aruncat la pământ autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu – aceasta simbolizează toiagul – și ea a devenit șarpe. În felul acesta satan, vrăjmașul sufletelor, a primit putere asupra omului. Însă satan și poporul au trebuit să recunoască că toiagul a revenit în mâna adevăratului Moise și că Domnul Isus ca Domn înviat are toată puterea în mâini. Așa spune Domnul Isus în Matei 28.18: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Aaron este un model despre Domnul înviat și glorificat, care are toată puterea în cer și pe pământ. Așa pășește aici Aaron înaintea lui faraon și aruncă toiagul său pe pământ, care prin aceasta devine șarpe.

Același lucru vedem în zilele noastre. Domnul Isus are toată puterea în cer și pe pământ, chiar dacă noi nu vedem aceasta. Noi nu vedem încă că toate lucrurile Îi sunt supuse (Evrei 2.8). Pentru noi, și în mod deosebit pentru lumea aceasta pare așa, că puterea lumii acesteia ar fi toată în mâna diavolului. Dar nu este așa. Domnul Isus spune lui Pilat: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19.11). Pavel spune în Romani 13 despre împăratul satanic Nero: „căci nu este autoritate decât de la Dumnezeu”! Pare că un bărbat ca Nixon ține toată lumea în încordare prin faptul că trupele sale au fost așezate în stare de alarmă, numai pentru a-și salva propria viață. Ne putem gândi la mulți oameni care influențează derularea evenimentelor în lumea aceasta. În fond ei nu fac aceasta. Toată puterea este în mâinile Aceluia care a înviat și șade glorificat la dreapta lui Dumnezeu. El stă peste puterea care are forma unui șarpe. Cuvântul folosit aici în capitolul 7 pentru șarpe este un alt cuvânt decât cel din capitolul 4 și înseamnă mai mult „balaur” sau „monstru”. Duhul Sfânt arată spre o putere mult mai mare și mai tare decât a șarpelui. În zilele noastre pare că puterea ar fi în mâinile celor mari ai pământului acesta, însă ea este realmente în mâinile lui Hristos înviat și glorificat. Toată puterea este dată de Dumnezeu, și El este Cel care îndreaptă inimile împăraților încotro vrea El (Proverbe 21.1). Aceasta va dura atâta timp, până când Adunarea va fi răpită. Atunci satan va veni în cele din urmă cu propriile puteri (ale fiarei). Toate puterile din istoria lumii au fost date de Dumnezeu și au fost instaurate sub providența și permisiunea Sa pe pământul acesta. Dar curând va veni satan cu puterea proprie, căci împărăția romană reinstaurată, puterea reinstaurată în Europa, va veni din adânc (Apocalipsa 11.7; 13.2,4). Atât această împărăție cât și antihrist vor primi puterea direct de la satan. Aceștia sunt șerpia (balaurii), pe care îi vor da la iveală vrăjitorii lui faraon. Dar când va veni

momentul acesta, când vrăjitorii vor da la iveală puterile lui satan, Domnul Isus, care are toată puterea, va nimici aceste puteri, așa cum șarpele lui Aaron a înghițit șerpii vrăjitorilor.

În aceasta sunt cuprinse învățăături importante pentru noi. Nu am tratat până la sfârșit punctul trei amintit mai înainte. Chestiunea cu toiagul lui Aaron arată clar că aceste plăgi nu se referă numai la timpul de după răpirea Adunării, ci că ele zilnic devin realitate, și anume în mod deosebit în creștinătate. Găsim o dovadă clară despre aceasta în 2 Timotei 3. Pavel spune acolo că în ultimele zile vor fi timpuri grele. El enumeră acolo cum vor fi oamenii, ce trăsături de caracter îngrozitoare vor revela ei; el îi denumeste ca fiind unii care au o formă de evlavie; aceasta înseamnă că ei fac impresia de creștini, de sfinți, dar în realitate tăgăduiesc puterea credinței creștine, a adevărului lui Dumnezeu. În context cu aceasta Pavel se referă la vrăjitorii Iane și Iambre, care la timpul lor s-au împotrivit lui Moise. Așa vor fi în ultimele zile oameni care poartă numele de creștini, dar tăgăduiesc puterea adevărului și se ridică împotriva fiecăruia care apără adevărul lui Dumnezeu. „Dar nu vor mai înainta”, spune Pavel, „căci nebunia lor va fi arătată deplin tuturor”. Acest loc din 2 Timotei 3 ne arată deci că ceea ce noi găsim aici în plăgi, are și pentru noi o semnificație mare, căci noi trăim în ultimele zile, în care vrăjitorii lui faraon – instrumente în mâna diavolului – încearcă în domeniul creștinătății cu actele lor vrăjitorești să îndeparteze puterea adevărului și să slăbească Cuvântul lui Dumnezeu. Ei încearcă să îngusteze și să diminueze semnele și minunile pentru poporul lui Dumnezeu, așa fel că în final pare că satan va avea biruința din aceasta. Când apoi satan vine cu șerpii lui, Domnul Isus va prinde acești șerpi și îi va arunca în iazul de foc (Apocalipsa 19.20) și pe satan însuși în adânc (Apocalipsa 20.2,3).

Acest semn cu toiagul lui Aaron este deci introducerea la plăgi și ne arată chiar de la început derularea în continuare și finalul: finalul va fi, că Domnul Isus și Dumnezeu vor birui, că puterea lui Dumnezeu este mai mare decât puterea lui faraon și că în cele din urmă toată puterea lumii va fi zdrobită și Dumnezeu salvează poporul Său. Toate acestea le vedem prezentate simbolic în plăgile acestea. De fapt plaga a zecea, moartea întâilor născuți, este separată. Plaga a zecea nu este o plagă în acest sens, ci este finalul și încununarea căilor lui Dumnezeu cu Israel și cu lumea. Celelalte nouă plăgi stau în strânsă legătură unele cu altele și se pot împărți în trei grupe de câte trei plăgi.

Structurarea plăgilor

Este bine să înțelegem de la început caracterul general al acestor plăgi. La plaga întâia, a patra și a șaptea, Dumnezeu face totdeauna un început nou. În toate cele trei cazuri Moise trebuia să se ducă dis-de-dimineță la faraon. Fiecare dimineță arată un început nou al lui Dumnezeu de a proceda cu faraon și Egiptul. La începutul primelor două plăgi ale fiecărei grupe de câte trei plăgi Dumnezeu atenționează pe faraon. Ce-a de-a treia plagă a fiecărei grupe urmează imediat după celelalte două plăgi ca o încununare și pecetluire, fără nici o atenționare. Primele trei plăgi constituie în această privință și o unitate deosebită, vrăjitorii jucând aici un rol deosebit, încercând să imite plăgile lui Dumnezeu. Celelalte șase aparțin de asemenea în mod deosebit împreună, deoarece Dumnezeu pune acolo pe poporul Său Israel deoparte și nu-l expune plăgilor pe care El le aduce asupra Egiptului. La ultimele trei plăgi vedem că este vorba de judecăți care vin direct din cer asupra poporului Egiptului.

În primele trei plăgi vedem în mod deosebit lucrurile pe care noi le trăim deja în timpurile noastre. Este începutul ultimelor căi ale lui Dumnezeu cu lumea aceasta. La aceste prime trei

plăgi vrăjitorii, o imagine a conducătorilor creștinătății cu numele, năzuiesc să îndepărteze puterea învățăturilor lui Dumnezeu pentru poporul Său, pentru ca poporul să desconsidere semnele și în locul acestora să urmeze pe vrăjitori. În afară de aceasta în primele trei plăgi toiagul lui Aaron joacă un rol pe care noi nu-l mai vedem la ultimele șase plăgi. Așa cum am amintit, toiagul arată spre acțiunea Aceluia care este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Însă la ultimele trei plăgi regăsim toiagul lui Moise; Moise o imagine a Domnului Isus care intervine vizibil din cer în favoarea poporului Său, lăsând să vină judecăți asupra lumii acesteia și în final înfăptuiește eliberarea poporului Său.

După această privire de ansamblu asupra celor trei grupe a acestor plăgi vrem să vedem mai îndeaproape ce vor să ne spună cele nouă plăgi. În primele trei plăgi vedem lucruri care în providența și permisiunea lui Dumnezeu au loc zilnic în lumea noastră, și în mod deosebit în lumea noastră creștină. Aceste trei plăgi ne arată stricăciunea exterioară generală din lumea din jurul nostru. Următoarele trei ne arată mai mult stricăciunea din inimile celor fără Dumnezeu.

Plaga 1-a: apa transformată în sânge (Exod 7.14-25)

La prima plagă Aaron a trebuit să-și ia toiagul și să-și întindă mâna peste toate apele Egiptului, peste râurile lui, canalele, lacurile și bălțile lui. Toate apele devin sânge, așa că tot ce are viață în ele a fost biruit. Peștii din râu au murit. Apa a devenit pentru egipteni nepotabilă. Aceste plăgi de aici sunt o revelație a puterii lui Dumnezeu, în mod deosebit a puterii Sale față de puterea idolilor Egiptului. Nilul era unul din idolii principali ai Egiptului, căci toate binecuvântările, pe care le avea Egiptul, țara aceasta le datora Nilului. Vedem deci cum Dumnezeu nimicește direct această putere mare, pe care se sprijineau egiptenii: apele au devenit sânge. Nu vedem noi cum zilnic are loc aceasta? Tot ce Dumnezeu a dat pământului acesta ca binecuvântări naturale, despre care Nilul este un simbol, este stricat în zilele noastre. Aici nu este vorba de binecuvântări spirituale, ci de binecuvântări naturale, așa cum le găsim în Faptele Apostolilor 14.17, unde citim că Dumnezeu a dat națiunilor ploaie din cer și timpuri roditoare și a umplut inimile oamenilor cu hrană și bucurie. Aceste binecuvântări naturale sunt distruse în zilele noastre și devin nefolositoare pentru desfătarea omului. Natura, creația lui Dumnezeu, este distrusă de om. Vedem astăzi cum aceste ape devin sânge, prin aceea că natura sub acțiunea omului este sortită morții. Omul sufocă natura prin poluarea mediului înconjurător, a aerului și a apei. Este într-adevăr omul care face aceasta, dar în realitate este providența și permisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeu permite toate acestea ca semn și minune pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru lume aceasta este o plagă, dar pentru poporul lui Dumnezeu este un semn, că noi trăim în ultimele zile. Vedem cum tot ce Dumnezeu a dat omului, omului îi scapă din mâini. Chiar și lucrul, pe care noi îl facem zilnic și pe care Dumnezeu l-a dat omului ca binecuvântare, devine un blestem pentru om; omul este nemulțumit cu lucrul său, cu preocuparea sa zilnică afară și în casă. De unde vin atunci grevele și multele zile de concedii medicale? Niciodată acestea nu au fost așa de multe; din cauză că omul nu mai găsește bucurie în lucrul zilnic. Tot ce este cel mai natural devine stricat. Și apoi vin vrăjitorii Egiptului, și ei vin și astăzi și îți povestesc că aceste lucruri nu sunt lucrute de Dumnezeu, ci că ele sunt o evoluție foarte naturală și o urmare a progresului tehnicii și că noi trebuie să ne așteptăm la așa ceva, deoarece sunt binecuvântări, pe care

tehnica le aduce cu sine. Ei spun că aceste binecuvântări sunt cu mult mai mari decât blestemul legat de ele. Așa încearcă vrăjitorii cu meșteșugirile lor și cu imitațiile lor să ne facă să credem, că nu Dumnezeu este Cel care are mâna în joc, ci omul. În felul acesta ei îndepărtează puterea acestui semn. Toți vrăjitorii, care astăzi încearcă pe teritoriul creștin să îndepărteze puterea acestui semn, sunt imitatori. Însă robii lui faraon nu au putut să transforme înapoi sângele în apă. Ei nu au putut să înlăture această stare, ci numai să mărească și mai mult stricăciunea, prin aceea că ei au transformat în sânge și restul de apă, ca să arate că și ei pot face același lucru. În realitate ei înrăutățesc mai mult această stare. Suntem noi întristați cu privire la vrăjitorii din zilele noastre, cu privire la acești conducători din creștinătate, care încearcă în felul acesta să îndepărteze puterea adevărului lui Dumnezeu, bagatelizând aceste lucruri?

Plaga a 2-a: broaștele (Exod 8.1-15)

Mergem la al doilea semn; și pe acesta îl întâlnim zilnic. Dacă citim exact, vedem că Dumnezeu la aceste prime trei plăgi nu face nici o deosebire între Israel și Egipt. Poporul Israel aici nu este încă pus deoparte și are de asemenea a face cu aceste plăgi. Nici noi nu scăpăm de influența acestor plăgi. Și noi avem a face cu faptul că natura și tot ce Dumnezeu a dăruit în natură ca binecuvântare devine stricat. Noi suntem loviți de primele trei plăgi la fel ca toți ceilalți oameni ai lumii acesteia. Cât de grav devine aceasta, dacă ne gândim la plaga a doua. Broaștele vin din Nil. Și aici Nilul este o imagine a binecuvântărilor naturale, pe care Dumnezeu în harul Său le-a dat în lumea aceasta. Dacă vrem să știm ce înseamnă broaștele în Scriptură, găsim un indiciu clar în Apocalipsa 16, capitolul pe care l-am citat deja în legătură cu cele șapte potire. La plaga a șasea citim că acolo duhurile necurate și demonii sunt ca niște broaște, care se duc la împărații pământului ca să-i instige la luptă împotriva Mielului (versetele 13 și 14). Duhuri necurate ca niște broaște. Ce necurăție este aceasta? Versetul următor 15, pe care Dumnezeu îl introduce ca o atenționare, ne clarifică aceasta: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea”. Această necurăție, care ne este prezentată prin broaște, este necurăția morală, sexuală. Acestea sunt lucruri de care nici noi nu scăpăm. Broaștele vin din Nil, care este o imagine a binecuvântărilor naturale, pe care Dumnezeu le-a dăruit în dragostea dintre bărbat și femeie în căsnicie. Aceasta a fost prevăzută ca o binecuvântare pe terenul natural. Dar aici ea devine un blestem, un izvor de necurăție pentru toată țara Egiptului. Broaștele au venit în toate casele, în cuptoarele și vasele de frământat pâinea, în paturi și în camerele de dormit. În Psalmi citim că ele au venit chiar și în camerele de dormit ale împăratului (Psalm 105.30).

Aceste lucruri umplu astăzi lumea creștină așa de mult, că nici noi nu suntem cruțați de ele, numai dacă ne închidem în casele noastre. Și chiar și atunci ne vom murdări, când ascultăm radioul sau luăm ziarul din cutia de poștă. Noi ne murdărim când privirea noastră străbate fotografiile de reclame și când vedem ce se petrece afară pe stradă. Noi nu putem scăpa de ele, numai dacă rugăm pe Domnul să ne curețe permanent inima. Noi înșine nu ne putem păzi să nu venim în legătură cu aceste necurății. Și înainte de toate tu să nu ascuți de vrăjitorii care îți povestesc că și în trecut au fost astfel de stricăciuni. Da, și în trecut au fost broaște în Egipt, dar niciodată în așa măsură pe orice suprafață oricât de mică, unde egiptenii puteau să-și pună piciorul, și chiar în camerele de dormit și în paturi. Așa de departe merge necurăția astăzi.

Israel a avut a face cu aceste broaște la fel ca egiptenii. Și ști tu ce fac aceste broaște în Apocalipsa 16? Acolo ele cheamă pe împărați și oștirile lor la luptă împotriva lui Dumnezeu la Armageddon (acesta este ținutul muntos din Meghido). Ști tu unde pentru prima dată în Biblie s-a luptat în Meghido? A fost acolo unde împăratul canaanean Iabin împreună cu căpetenia Sisera au luptat împotriva poporului Israel (Judecători capitolule 4 și 5). Acolo au fost la lucru aceleași duhuri necurate, care cu aceste necurății sexuale au chemat puterile Canaanului. Debora cântă acolo în cântecul ei cum soldaților canaaniiți le este prezentat, că ei se vor întoarce înapoi cu pradă bogată, că ei se vor desfăta în plăceri cu fetele pe care le vor răpi din Israel (Judecători 5.30). Așa vor fi atrase odată, după ce Adunarea va fi răpită, oștirile Europei în lupta împotriva poporului Israel, da, împotriva lui Mesia, împotriva Mielului și oștirii Sale (Apocalipsa 17.14). Vedem zilnic cum această stricăciune morală crește în lumea creștină. Aceasta nu are loc deodată, de azi pe mâine. Este iarăși în mod deosebit lumea creștină, căci sunt vrăjitorii de pe terenul creștin care vin cu imitațiile lor și apoi cu broaștele lor fac ceva mai mult, prin ceea ce vorbesc despre o evoluție sănătoasă, naturală, prin care tot feluri de tabuuri, care au fost greșite – spun ei, trebuie îndepărtate. Ei vorbesc despre o evoluție sănătoasă și încurajează la homosexualitate și relații sexuale în afara familiei. Însă prin imitațiile lor fac această plagă mai gravă. Dacă nu suntem veghetori ele iau din inima ta și a mea puterea semnelor lui Dumnezeu, căci prin aceasta Dumnezeu dă un semn pentru noi. El permite aceste lucruri ca învățătură pentru poporul lui Dumnezeu și ne arată că El este preocupat să aducă plăgile Sale asupra Egiptului și că Domnul este gata să vină. Noi suntem în pericol să permitem să se îndepărteze puterea acestui semn, când auzim ce spun vrăjitorii în creștinătate.

Plaga a 3-a: păduchii (Exod 8.16-19)

Începând cu capitolul 8.16 urmează a treia plagă. Acum Aaron trebuia să-și întindă toiagul și să lovească țărâna pământului: „Întinde-ți toiagul și lovește țărâna pământului, și se va preface în păduchi, în toată țara Egiptului”. Această plagă urmează fără pauză după cea anterioară, fără nici o atenționare. Prin această plagă sunt loviți toți oamenii și animalele. Din nou vrăjitorii încearcă cu imitațiile lor să facă la fel, dar de data aceasta n-au putut. Ei au putut într-adevăr să transforme apa în sânge și să facă să iese broaște din apă, dar aici ei trebuie să spună: „Aici este degetul lui Dumnezeu”. Când este vorba să de-a viață din moarte, să scoată păduchi din materia moartă a pământului, atunci chiar și puterea lui satan încetează și omul (aici vrăjitorii, instrumentele lui satan) trebuie să recunoască: „Aici este degetul lui Dumnezeu”. Aceasta este o expresie remarcabilă. După câte știu eu, această expresie se mai întâlnește numai o singură dată în Scriptură, și anume în Luca 11.20. Acolo Domnul Isus spune că El scoate demonii cu degetul lui Dumnezeu. În locul paralel din evanghelia după Matei 12.28 citim că El a scos demonii cu *Duhul lui Dumnezeu*. Deci degetul lui Dumnezeu este acțiunea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt poate scoate viață din țărâna morții. În Geneza 3.19 Dumnezeu spune omului: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”, și în Psalmul 22.15 Domnul Isus spune lui Dumnezeu: „M-ai adus în țărâna morții”. Deci țărâna este un simbol al morții. Dumnezeu este capabil să trezească prin Duhul Său Sfânt viață din țărână. Așa citim în Romani 8.11, că Dumnezeu poate să facă vii trupurile noastre muritoare din pricina Duhului Său care locuiește în noi. Ce binecuvântare nespuse de mare este aceasta pentru noi ca

credincioși, când trupurile noastre muritoare vor fi aduse la viață cu o viață nouă, nepieritoare, veșnică, fie că Domnul Isus vine și trupurile noastre vor fi direct transformate, ori că trupurile noastre vor fi înviate din moarte. Aceasta va face Duhul lui Dumnezeu pentru noi. Pentru noi viața din moarte este o binecuvântare. Dar ce va însemna învierea pentru lumea aceasta, pentru cei necredincioși, când *ei* la învierea celor nedrepti vor fi înviați din morți? Când morții vor sta cu trupuri de înviere noi înaintea marelui tron alb, ei vor fi numiți cu toate acestea „morții” (Apocalipsa 20.12). Învierea va fi pentru cei necredincioși ceva mult mai îngrozitor decât patul morții sau moartea.

Acesta este înțelesul pentru cei necredincioși, când viața va ieși din moarte. Praful va deveni păduchi. Păduchii sunt animale care sug sângele omului. În cartea Levitic 17.11 citim că viața trupului este în sânge. Și aici vedem că tocmai ceea ce pentru credincioși este o binecuvântare, înnoirea vieții, înseamnă blestem pentru necredincioși, o sufocare, o răpire a vieții. Nu are loc aceasta zilnic în lumea noastră din jur? Cum sufocă păduchii viața oamenilor! Da, în ultimele secole au fost multe boli, cu care lumea creștină a fost lovită. Dar se pare că în curând vor fi biruite toate aceste boli, inclusiv TBC-ul, și probabil în curând și cancerul va fi învins. Dar ce am câștigat noi prin aceasta? Atunci în locul acestor boli vom primi boli mult mai îngrozitoare, cu care oamenii vor alerga la medic. Astfel de boli sunt toate urmări ale tensiunilor spirituale. Noi le numim boli psihosomatice, care aduc cu sine tot felul de suferințe corporale, dar în fond sunt urmări ale nevoilor spiritului, ale surmenajului, cărora oamenii sunt expuși, așa că își pierd cumpătul și devin chiar nebuni.

Acesta înseamnă pentru un necredincios viața din moarte. Pentru el este un blestem. Sufletul dintr-un necredincios este chinuit în zilele noastre printr-o viață neliniștită și fugărită așa cum niciodată mai înainte nu a fost. Nimeni dintre noi nu mai cunoaște o viață liniștită și comodă. Ea a devenit o viață în fugă și fugărită, cu surmenajuri ale nervilor. Aceasta este sugerea sufletului vieții. Ea este o plagă a lui Dumnezeu în lumea necredincioasă de astăzi. Nici aici nu găsim că poporul Israel a fost pus deoparte; și noi ca credincioși trebuie să ne ducem viața în mijlocul acestei lumi nervoase, fugară și fugărită. Aceștia sunt păduchii care sug viața. Odată această plagă va veni în toată dimensiunea ei peste lumea aceasta, și anume atunci când în a doua înviere, cea din urmă, nu viața, ci moartea a doua, veșnică, va lovi lumea aceasta. Vedem toată grozăvia acestei plăgi, pe care Dumnezeu o aduce în zilele noastre peste lumea aceasta.

Am spus deja că această plagă este un semn al puterii degetului lui Dumnezeu, care prin Duhul Său aduce viața din moarte, și că aceasta curând va deveni realitate pentru *noi*, când trupurile noastre vor fi reînnoite și noi vom fi luați să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. După aceea plăgile care urmează vor lovi în mod deosebit lumea aceasta.

Plaga a 4-a: muștele câinești (Exod 8.20-32)

Urmează acum plaga a patra, la care constatăm o diferență esențială față de plăgile anterioare: începând cu această plagă și până la plaga a noua vedem cum Dumnezeu a pus deoparte pe poporul Său Israel din Egipt, din lumea aceasta. După ce Adunarea va fi răpită va fi din nou o rămășiță iudaică, pe care Dumnezeu o va păzi prin toate plăgile și încercările pe care El în providența Sa le va lăsa să vină peste lumea aceasta. Despre această despărțire între poporul lui Dumnezeu și lume citim în versetul 23: „Voi face o deosebire (textual stă aici:

eliberare) între poporul Meu și poporul tău. *Semnul* acesta va fi mâine.” Observă cuvântul „semn”. Eliberarea pe care Dumnezeu o face între poporul Său și lume este un semn. Și chiar și aceste plăgi au să ne spună ceva, căci în principiu toate cele nouă plăgi încep deja în timpul nostru. Te întreb: Unde stai tu? De care parte a acestei eliberări? Aparții acelor care locuiesc în ținutul Gosen? Gosen înseamnă „în apropiere”, foarte aproape de inima lui Dumnezeu, foarte aproape de Domnul Isus! Dacă tu te afli acolo, vei fi cruțat de aceste plăgi care vor veni peste Egipt. Sau stai de cealaltă parte, de partea Egiptului, de partea lumii? Stai de partea celor nemântuiți, de partea acelor pe care Dumnezeu în providența Sa, și foarte curând direct, îi va lovi prin judecățile Sale? Atunci și tu vei ajunge sub această plagă a patra, despre care în versetul 21 citim: „Voi trimite muște câinești împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi, împotriva poporului tău și împotriva caselor tale.” Înțelesul inițial al expresiei „muște câinești” nu este foarte sigur, dar probabil el înseamnă o combinație de tot felul de insecte parazite, de muște, care nu sug sânge așa cum sug țânțarii, ci transmit tot felul de necurății, tot felul de boli. Sunt lucruri mici care lezează viața oamenilor. Aici nu ne aflăm încă la plăgile cele mai rele, dar și aceste muște câinești chinuie și zăpăcesc deja pe oameni. Ce sunt aceste chinuiri și zăpăceli permanente? Invidie, gelozie, vorbirea de rău, acestea sunt exemple pentru astfel de muște câinești. Ele se aseamănă cu vulpile mici din Cântarea Cântărilor 2, care strică viile. Ele distrug tot ce se găsește în vii. De aceea mireasa roagă acolo, ca vulpile mici să fie prinse. Sunt aceste animale mici, ca aici această amestecătură de insecte parazite, care otrăvesc relațiile naturale dintre oameni. De ce parte stăm noi? Cunoaștem noi invidia, așa cum ea se întâlnește între oamenii lumii acesteia? Cum stau lucrurile cu vorbirea de rău? Spunem noi lucruri pe la spate, care nu sunt adevărate și cu care noi ne împovărăm reciproc? Ne prefacem noi înaintea semenilor noștri, a credincioșilor noștri? Pavel spune în Tit 3.3: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și invidie, demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții.” Aceasta suntem și noi prin natura noastră! Dar dacă stăm de partea salvării, atunci putem spune: „și noi eram”. Dar cât de des se găsesc aceste lucruri și la noi, în mijlocul poporului lui Dumnezeu! Cât de puțin ne-am despărțit noi de ele în practica vieții! Dumnezeu în providența Sa lasă să vină aceste plăgi. Ele nu sunt încă judecăți, care vin direct din cer, așa cum sunt ultimele trei plăgi. Sunt plăgi prin providența Sa, prin care El arată ce este în inima egiptenilor. Aici vedem deci nu atât de mult ce se petrece în lumea din jurul nostru, ca în primele plăgi, ci ceea ce iese la iveală de la egiptenii înșiși și ce este în inimile lor. Vedem aceasta mult mai accentuat la plaga următoare. Însă mai înainte încă ceva referitor la cuvintele remarcabile, pe care faraon le rostește în legătură cu această plagă.

După ce aici a avut loc o despărțire între poporul lui Dumnezeu și egipteni, vedem cum faraon oferă compromisuri. Lumea nu poate suporta ca credincioșii să ocupe un loc deosebit cu privire la lumea aceasta. Lumea năzuiește să facă despărțirea cât se poate de redusă, încercând să amestece Adunarea cu lumea. Prima ofertă a lui faraon este: „Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru, aici în țară” (Exod 8.25). Da, el va permite chiar ca credincioșii în zilele noastre să slujească lui Dumnezeu în Egipt; dar ce înseamnă să slujești lui Dumnezeu fără să treci prin Marea Roșie? Marea Roșie este un tablou a ceea ce înseamnă moartea Domnului Isus pentru noi. Noi am fost salvați din lumea aceasta prin moartea Domnului Isus. Prin aceasta noi am fost despărțiți pe deplin de lume.

Cât de mulți creștini, care poartă numele de creștini, năzuiesc să slujească lui Dumnezeu în lumea aceasta, în timp ce rămân în domeniul apropiat și sub influența lui satan și a demonilor

lui. Ce slujbă dezgustătoare este aceasta pentru Dumnezeu! Se poate sluji lui Dumnezeu aflându-ne de partea aceasta a Mării Roșii (a salvării) cu o inimă necurățită, nesalvată, cu o viață nesalvată, care încă stă sub puterea lui satan și a păcatului? Poate fi aceasta slujbă pentru Dumnezeu? Moise a răspuns: „Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie și acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, așa cum ne va porunci El.” (Exod 8.27) Ce înseamnă acest drum de trei zile? Este drumul morții și învierii Domnului Isus, care a înviat dintre morți în ziua a treia. Aceasta este premisa absolut necesară, ca să se poată sluji lui Dumnezeu. Noi trebuie nu numai să fim salvați și să stăm cu picioarele noastre pe partea cealaltă a Mării Roșii, ci trebuie de asemenea să fi făcut un drum de trei zile.

Apoi vine satan cu o a doua viclenie: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; numai să nu vă depărtați prea mult!” (Exod 8.28) Prima sa viclenie se poate ușor recunoaște; foarte curând se recunoaște că este imposibil să slujești lui Dumnezeu fără să fi salvat. Însă înțelegem noi tot așa de repede și viclenia a doua? Faraon spune: „Nu vă depărtați prea mult”. Voi vă puteți într-adevăr duce pe partea cealaltă a Mării Roșii, dar nu vă duceți prea departe, ca astfel să rămâneți sub influența mea, sub controlul meu și să pot să vă iau oricând repede înapoi în Egipt. Ce înseamnă să nu se facă această călătorie de trei zile în pustie? Înseamnă că noi probabil suntem salvați și mântuiți, dar nu am învățat să aducem tot ce este din omul natural la locul judecării, al morții și al învierii Domnului Isus. Înțelegem noi, că între lume și noi a avut loc o despărțire uriașă? Este lumea răstignită pentru noi? Ce este răstignit este ceva dezgustător. Este lumea dezgustătoare pentru noi, de care noi ne depărtăm cât se poate de mult? Apostolul Pavel spune în Galateni 6.14: „Prin care lumea este răstignită față de mine”. Noi suntem uniți cu moartea și învierea lui Hristos pe un loc disprețuit. Noi suntem foarte departe de lume. Am înțeles noi această viclenie, sau suntem mulțumiți că am fost salvați prin Marea Roșie? Să învățăm ce înseamnă că tot ce este din natura noastră, din carnea noastră, trebuie să-și aibă locul în moartea lui Hristos. Noi putem sluji lui Dumnezeu numai la muntele lui Dumnezeu în puterea unei vieți noi. Vedem aici cum Moise înțelege această viclenie și nu acceptă această ofertă.

Plaga a 5-a: ciurma vitelor (Exod 9.1-7)

La această a cincea plagă care urmează, vitele Egiptenilor sunt lovite prin judecată. În capitolul 8.26 citim ceva foarte remarcabil. Moise numește acolo motivul pentru care copiilor lui Israel nu le-a fost posibil să slujească lui Dumnezeu în Egipt, căci atunci ei ar fi trebuit să jertfească lui Iehova, Dumnezeul lor, ceva care pentru egipteni era o urâciune. Oile și vițeeii erau o urâciune pentru egipteni. Citim în Scriptură despre trei lucruri, pe care egiptenii le detestau: în primul rând era masa comună cu evreii (Geneza 43.32), în al doilea rând păstoriile oilor (Geneza 46.34) și în al treilea rând, așa cum Moise spune aici, oile și vițeeii. Pentru oamenii lumii acesteia este o urâciune să aibă legătură și părtășie cu un evreu. Evreu înseamnă textual: „un trecător prin”, deci un pelerin, un călător pe pământul acesta. De ce sunt oile și vițeeii o urâciune pentru lumea aceasta? Deoarece erau o posesiune a poporului Israel, care lua din ele să jertfească lui Iehova. De ce tocmai oi și vițeeii? Deoarece aceste animale ne prezintă slava Domnului în jertfa Sa pentru Dumnezeu. O astfel de slujbă este o urâciune pentru egipteni, pentru lumea aceasta. O slujbă fără aceste animale găsim frecvent pe teritoriul creștin. Ea este o slujbă adaptată la trăsăturile de caracter și la obiceiurile lumii.

Pentru lumea aceasta este o urâciune, când noi în serviciile noastre de jertfă aducem oi și viței, care prezintă slava Domnului Isus în dăruirea Sa deplină. Putem noi aduce aceste jertfe în legătură cu egiptenii?

În această plagă sunt lovite tocmai oile și vițeele egiptenilor, căci cu toate că erau o urâciune înaintea lor, între timp ei și-au făcut rost de aceste animale. Tot așa este și în zilele noastre cu oamenii lumii acesteia. Dacă noi nu ocupăm un loc deoparte în Gosen, atunci și la noi este la fel. Pentru ce avem noi oile noastre și vițeele noastre? Pentru ce avem posesiunile noastre? Le folosim noi, așa cum spune Moise mai târziu, pentru a jertfi lui Iehova? Aici nu este vorba în primul rând de a ajuta pe săraci și pe nevoiași, ci de a lua din ele și a jertfi lui Iehova, pentru ca El să fie glorificat și să vadă ce au savurat inimile noastre din jertfa lui Hristos. Ținem noi posesiunile noastre pregătite pentru aceasta, sau le folosim pentru noi înșine? Este pentru noi o urâciune să punem la dispoziția lui Iehova posesiunile noastre, sau le savurăm numai noi, așa cum făceau egiptenii? Atunci această plagă ne lovește și pe noi, căci atunci noi nu ocupăm locul din Gosen. Acesta este un gând serios. În capitolul 5.3 Moise a spus: „Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie.” Poporul era ascultător, și ei s-au dus în pustie, și de aceea Dumnezeu nu a adus ciuma. Găsim de multe ori în Scriptură, că Dumnezeu înlătură plăgile Sale atunci când este prezentă ascultarea, în timp ce El lasă plăgile Sale să vină peste aceia care sunt neascultători. Leprea lui Naaman a fost vindecată atunci când Naaman a fost ascultător. Ea l-a lovit însă pe Ghehazi, care era neascultător și voia să profite de situație, așa că Elisei a trebuit să spună: „Este oare acum timpul de luat ... oi, boi?” (2 Împărați 5.26) Iubiți frați și iubite surori, este timpul să avem avere pentru noi? Atunci ciuma, pe care Dumnezeu a îndepărtat-o de la Israel, va lovi Egiptul precum și posesiunile noastre, dacă noi folosim aceste posesiuni pentru noi înșine, așa cum au făcut egiptenii, pentru savurarea noastră, și nu ca să jertfim lui Iehova din ele. Să-L rugăm să folosească El darurile noastre, mijloacele noastre, talentele noastre și posesiunile noastre, pentru ca Hristos să fie glorificat în lumea aceasta, și în mod deosebit în lucrarea de jertfire făcută de credincioși. Dacă nu este așa, atunci această plagă va veni și peste noi, tot așa cum binecuvântarea Domnului va veni peste noi, dacă folosim posesiunile noastre pentru El.

Faraon a trimis mesageri, ca să afle mărimea acestei plăgi. Care a fost rezultatul? „Și iată că nici o vită din turmele lui Israel nu pierise.” (Capitolul 9.7) Aceasta va face Dumnezeu. Dumnezeu ne va binecuvânta și pe noi și darurile și posesiunile noastre. Probabil sunt frați, care au darul să prezinte gloria Persoanei lui Hristos, dar tac. Așa cum Domnul a făcut cu egiptenii, El va face la fel și cu ei, dacă pentru ei este o urâciune să folosească acest dar. Acestea sunt lucruri foarte serioase. Domnul să dea har, ca El să nu trebuiască să ne spună și nouă: „dar de la cel ce n-are se va lua și ce are” (Matei 25.29).

Plaga a 6-a: vărsatul negru (Exod 9.8-12)

Plăgile devin tot mai grele. Muștele câinești s-au referit la vorbirea noastră, la viața noastră comună, la umblarea și activitățile noastre. Plaga a cincea a mers un pas mai departe: aici Dumnezeu ne lovește în posesiunile noastre, pe care le folosim pentru noi înșine, pe care noi cu sete de câștig, care este o rădăcină a tuturor răutăților, le îngrijim foarte bine. Plaga a șasea este și mai rea. Dumnezeu va permite să vină un timp în care va face cunoscut oamenilor

lumii acesteia ce este în ei înșiși. La plaga a șasea ies bășici pe oameni, și de asemenea și pe animale, și chiar și pe învățători, pe care îi întâlnim aici pentru ultima dată, după ce mult timp nu am auzit nimic despre ei. Aici ei pășesc din nou înaintea noastră, ca să confirme cuvântul lui Pavel că nebunia lor va fi arătată deplin tuturor (2 Timotei 3.9). În zilele noastre magii pot încă vorbi în libertate în lumea creștină, dar va veni un timp, așa cum spune Pavel, când nebunia lor va fi arătată deplin tuturor. Se va vedea în afară că ei nu au fost în stare să facă să iasă păduchi din țărâna pământului și că ei nici nu au fost în stare să îndepărteze boli și nevoi în domeniul spiritual, fie că este vorba de creștinătate sau oriunde altundeva. Ei vor trebui să recunoască că nu era o evoluție naturală, sănătoasă, ci era o plagă, provocată prin degetul lui Dumnezeu. Deci nebunia lor se va arăta mai mult, căci aceste bășici apar chiar pe ei înșiși. Și aceasta la magii care corespunzător slujbelor egiptene acordau trupului și curăției trupului o importanță așa de mare, că ei îmbălsămau trupurile împăraților lor, ca să le mențină curate multe secole: aceste trupuri sunt acoperite aici cu bășici.

Și de unde vin bășicile astăzi? Dumnezeu spune lui Moise și lui Aaron: „Umpleți-vă mâinile cu cenușă din cuptor”. Această cenușă trebuia împrăștiată de Moise spre cer. Între ultima plagă a primei serii și ultima plagă a celei de-a doua serie, deci între plaga a treia și plaga a șasea este o paralelă. La plaga a treia era vorba de țărână, din care a ieșit viața care a devenit o plagă, și aici la plaga a șasea este vorba de cenușă. Țărâna și cenușa aparțin împreună. Ambele vorbesc despre moarte. Țărâna în ea însăși este moartă, și tot așa și noi ne vom întoarce în țărână, în ceea ce privește trupul nostru (Geneza 3.19). Cenușa este rezultatul unei arderi, un tablou al judecății, al judecății nimicitoare a lui Dumnezeu. Când păcătoșii se recunosc în lumina lui Dumnezeu, ei spun împreună cu Iov: „Mă pocăiesc în țărână și în cenușă” (Iov 42.6). Când merg mai departe spun împreună cu Avraam în Geneza 18.27: „Eu, care nu *sunt* decât *praf și cenușă*”. Acolo unde se găsește această atitudine la oameni, poate ieși la iveală binecuvântare. Acolo poate ieși la iveală viața din țărână. Din cenușă, din judecată, care se găsește în cuptor, ia naștere binecuvântare. Căci binecuvântările noastre, iubiți frați și iubite surori, se bazează pe faptul că Domnul Isus a trecut în taină înaintea lui Dumnezeu prin acest cuptor, prin focul judecății lui Dumnezeu. Din această cenușă vine binecuvântare pentru noi! Dar pentru cei necredincioși aceasta înseamnă, exact ca și la plaga a treia, tocmai opusul. Pentru noi viața din moarte este o binecuvântare, pentru cei necredincioși însă este un blestem. Rezultatele cenușii cuptorului sunt o binecuvântare pentru noi, pentru egipteni vor fi un blestem. Moartea Domnului Isus este un blestem pentru oamenii lumii acesteia, dacă ei nu iau pentru ei înșiși această moarte ca o curățire a păcatelor lor. În afară de aceasta Israel însuși a fost în acest cuptor, în cuptorul de fier al Egiptului, în care puterea lui satan năzuia să nimicească poporul și să-l transforme în cenușă. Dar după aceea Dumnezeu a hotărât un moment când această cenușă a venit asupra capului dușmanilor lor. Cenușa este aici împrăștiată spre cer și cade peste egipteni. Așa cum la plaga a cincea judecata a fost asupra oilor și vitelor lor, la plaga aceasta ei înșiși sunt loviți prin judecată. Egiptenii au încercat să nimicească poporul în cuptorul de foc; acum judecata se întoarce asupra lor înșiși.

În afară de aceasta, în faptul că cenușa este aruncată spre cer găsim pentru prima dată un indiciu referitor la ceea ce va avea loc la ultimele trei plăgi. Ultimele trei plăgi ne arată judecățile definitive ale lui Dumnezeu, care coboară direct din cer, ca să pregătească sfârșitul lumii acesteia. Tot așa această cenușă vine oarecum din cer și produce bășici lui faraon. Dumnezeu va revela la timpul Său toată nenorocirea, toată stricăciunea omului. Această stricăciune va izbucni deodată prin bășici. O stare asemănătoare găsim în Isaia 1, unde este

descrișă starea poporului Israel: de la talpa piciorului și până în creștetul capului acoperit cu răni și vânătăi. Ce este înăuntru izbucnește în afară. Însă ce binecuvântare este pentru noi cenușa judecății lui Dumnezeu! În ținutul Gosen, unde se afla poporul Israel, nu izbucnesc bășici, ci are loc o curățire a trupului. Tot așa și la noi rezultatul cenușii, al judecății, este o curățire. Dacă la noi se mai află păcat, el nu izbucnește în bășici. Dumnezeu nu va permite niciodată ca la copiii Săi să izbucnească bășici în felul acesta, așa fel ca starea naturală să devină vizibilă înaintea tuturor. Starea lor a fost judecată în cenușă, în acest cuptor, în care poporul Israel s-a aflat. Dacă în viața unui credincios devine vizibil păcatul, el este judecat în taină înaintea feței lui Dumnezeu. Dar la cei necredincioși va veni un timp pe pământul acesta în căile de guvernare ale lui Dumnezeu (așa cum găsim aceasta în cartea Apocalipsa) și în final înaintea marelui Tron alb (unde se vor deschide cărțile), când ei vor sta acoperiți de bășici înaintea lui Dumnezeu. Atunci stricăciunea lor va deveni vizibilă înaintea tuturor, și Dumnezeu va arăta ce sunt ei în ei înșiși.

Vedem astăzi cum Dumnezeu face tot mai mult cunoscut ce se găsește în lumea aceasta. Să ne dea Dumnezeu har, ca noi să ne aflăm în ținutul Gosen ca unii care culeg roadele a ceea ce a avut loc pe cruce, atunci când Domnul Isus era în cuptorul judecății mistuitoare a lui Dumnezeu. Atunci starea noastră este pusă în ordine în lumina feței lui Dumnezeu, și noi putem umbla pe pământul acesta ca unii care am fost curățiți.

Plaga a 7-a: grindina (Exod 9.13-35)

Ajungem acum la a treia și ultima serie de plăgi. Din nou Moise a trebuit să meargă din dimineată la faraon și să-i vorbească (capitolul 9.13). Vom vedea că Moise de trei ori își ridică mâna sau toiagul și lasă să vină judecăți directe din cer. Ce timp îngrozitor va fi pentru lumea aceasta când Dumnezeu va lăsa să vină aceste judecăți peste ea! Găsim aici mai întâi o grindină îngrozitoare. Despre această grindină Dumnezeu spune în Iov 38.22,23: „Ai văzut tu cămărilor grindinei, pe care le păstrez pentru vremuri de strâmtorare?” Dumnezeu păstrează grindina Sa. Ce trebuie să fi însemnat aceasta, când a căzut grindina peste țară, peste această țară, care niciodată nu a cunoscut ploaia și ale cărei binecuvântări sunt dependente de Nil, de apa care este prezentă pe pământ, și nu de binecuvântările cerești, ploaia fiind un tablou al lor! Țara Canaan cunoaște această ploaie, aceste binecuvântări cerești (Deuteronom 11.11). Dar când această apă în cele din urmă va veni din cer pe pământul acesta, ea va fi grindină. Aceasta va fi o plagă cum „Egiptul” (lumea) niciodată nu a cunoscut. Găsim grindina și în Apocalipsa 16. Dumnezeu prin grindina Sa, prin judecățile Sale – oricum ar face El această judecată – va omorî pe mulți de pe pământul acesta ca mărturie a puterii Sale, pentru ca ceilalți să se pocăiască. Dar cum răspund oamenii la aceasta? „Și nu s-au pocăit de faptele lor ... și au hulit pe Dumnezeu”. Aceasta este urmarea. În fond Dumnezeu nu trimite aceste plăgi ca oamenii să se pocăiască, ci pentru ca să devină vizibilă stricăciunea lor, dar și puterea lui Dumnezeu.

La plaga a șasea am citit pentru prima dată: „Domnul a împietrit inima lui faraon” (Exod 9.12). Dumnezeu nu a făcut de la început aceasta. La primele cinci plăgi de fiecare dată se spune că faraon și-a împietrit inima. De cinci ori citim că faraon s-a împotrivit semnelor clare și minunilor lui Dumnezeu. Apoi vine un sfârșit pentru Dumnezeu. Dumnezeu vorbește odată sau de două ori unui om, așa cum spune Elihu în Iov 33, ca să facă pe om să se întoarcă de la

mândria lui, dar după aceea este de ajuns. Dumnezeu aduce totdeauna judecata împietririi, dacă inima nu vrea să se plece înaintea Lui, cu toate mărturiile clare. Dumnezeu a împietrit popoarele în general, așa cum citim în Romani 1. Dumnezeu va împietri creștinătatea cu numele, spune 2 Tesaloniceni 2. Și Dumnezeu a adus împietrire peste Israel, spune Romani 11. Aceasta are loc atunci când este respinsă mărturia lui Dumnezeu. Probabil pentru tine este astăzi ultima dată că Dumnezeu prin Cuvântul Său îți dă o mărturie. Nu asculta de vrăjitorii care au făcut ca inima lui faraon să rămână indiferentă, așa că el nu a auzit. Nu, ascultă, pentru ca pentru tine să nu fie ultima ocazie și apoi Dumnezeu să-ți împietrească inima și să nu mai ai nici o ocazie să primești Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece inima ta a devenit pentru totdeauna inaccesibilă pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

După ce aici inima lui faraon a fost împietrită, urmează judecățile definitive și ultime. Începând de acum faraon nu mai este atenționat, ca până acum, ci Moise spune acum categoric și definitiv în versetul 14: „Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale.” De data aceasta nu mai este lovită lumea din jurul lui faraon, și nici camerele lui de dormit, ci inima lui proprie. Faraon însuși ajunge sub judecata lui Dumnezeu: „Dacă Mi-aș fi întins mâna, și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Exod 9.15,16). Acum urmează judecata prin grindină, prin care moartea și pierzarea coboară direct din cer peste lumea aceasta, peste țara Egiptului. Așa va fi în ceasul încercării, care va veni peste lumea aceasta. Noi putem mulțumi lui Dumnezeu că noi, așa cum Domnul Isus a făgăduit, vom fi păziți de acest ceas al încercării (Apocalipsa 3.10). Însă ce binecuvântare, că Dumnezeu chiar în zilele acestea va avea din aceia care rămân păziți în timp ce trec prin încercări.

Aici în capitolul 9 găsim trei excepții: „Aceia dintre slujitorii lui faraon, care s-au temut de Cuvântul Domnului, și-au adunat în case robii și turmele” (versetul 20); prin aceasta ei au rămas cruțați de plaga lui Dumnezeu. A doua excepție o găsim în versetul 26: „Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, n-a bătut piatra.” Și a treia excepție o găsim în versetul 31: „Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare; grâul și ovăzul nu se stricaseră, pentru că erau târzii.” Deci la această judecată a lui Dumnezeu au fost trei excepții. Tot așa va fi și în zilele din urmă. Atunci în poporul Israel va fi rămășița lui Dumnezeu (aceasta este excepția a doua). În Apocalipsa nu citim nimic că rămășița lui Dumnezeu va fi lovită de plăgi. Aceste plăgi lovesc lumea, și nu rămășița. În zilele noastre vedem cum Dumnezeu intervine în Orientul Apropiat în favoarea poporului Său din vechime, chiar dacă nu este o legătură directă. Dumnezeu nu intervine în favoarea țărilor lumii creștine. Această diferență o vedem și în Psalmul 107.34,35: „Țara roditoare (o preface) în țară sărată ... pământul uscat în izvoare de ape.” Acestea sunt două lucruri opuse. Pe primul îl găsim în lumea creștină, al doilea îl vedem la poporul disprețuit Israel, care va fi păstrat de Dumnezeu până când o parte din el se va întoarce la Dumnezeu. Prima excepție numită este aceea, că și în țara Egipt sunt din aceia care se tem de Iehova. Chiar dacă ei știu puțin despre Dumnezeul lui Israel, totuși ei se tem de Iehova. Tot așa în viitor vor fi din aceia care vor crede Evanghelia veșnică, care va fi propovăduită (Apocalipsa 14.6,7). Această Evangheliie este foarte simplă: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul”, deci lui Dumnezeu Creatorul. Aceasta este totul. Tocmai în aceste zile întunecate Dumnezeu nu va cere mai mult decât puțină teamă în inimile oamenilor față de El ca Creator. Dumnezeu va introduce pe acești oameni în binecuvântările Împărăției păcii. Va fi o ceată mare, pe care nimeni nu o

poate număra (Apocalipsa 7.9), așa cum și aici au fost unii printre robii lui faraon, care se temeau de Iehova. Va mai fi apoi o a treia grupă, care va fi cruțată. Citim aici, că inul și orzul au fost distruse, dar grâul și ovăzul, care erau mai târzii, nu s-au stricat. Va fi un popor, care încă nu s-a născut în ceasul încercării, ci în timpul binecuvântărilor Împărăției de o mie de ani. Această generație va fi socotită ca aparținând Domnului, așa cum citim în Psalmul 22. Deci vor fi din aceia care vor scăpa de judecățile lui Dumnezeu. Ce binecuvântare! În toate timpurile Dumnezeu nu va lipsi lumea aceasta sărmană de harul Său.

Noi putem evalua cu aproximație mărturisirile lui faraon. Mărturisirea lui din versetul 27: „De data aceasta am păcătuit”, are tot atâta valoare ca și mărturisirea lui Saul sau a lui Iuda, care au regretat urmările faptei lor. Acest regret nu are nici o valoare pentru Dumnezeu. Cunoaștem sfârșitul acestor trei persoane, faraon, Saul și Iuda.

Plaga a 8-a: lăcustele (Exod 10.1-20)

Plaga următoare are de asemenea o importanță mare pentru noi cu privire la ce are loc în zilele noastre. Dumnezeu va aduce o plagă mare de lăcuste peste Orientul Apropiat. Găsim arătat clar în Ioel 1 ce simbolizează lăcustele: este marea putere a nordului, pe care noi o vedem astăzi venind din Siria și Irak împotriva poporului Israel. Este același vrăjmaș, care în zilele lui Ioel a pornit împotriva poporului Israel. Dumnezeu spune aici la începutul capitolului 10, că El va veni acum cu un semn, care are o importanță deosebită pentru poporul Israel, și nu pentru faraon, a cărui inimă a împietrit-o și de aceea el nu mai primește nici semne și nici atenționări. Dumnezeu spune în versetul 2: „... și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii, și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște (*voi, Israel*) că Eu sunt Domnul.” Da, aceasta are o importanță mare. Cât de exact este Cuvântul lui Dumnezeu și ce minunat este în totalitatea Lui și în concordanța Lui. Ioel 1 începe exact în același fel: ceea ce în Israel se va petrece trebuie de asemenea să fie istorisit generației viitoare. Dumnezeu este Cel care dă naștere la această plagă cu lăcuste. Este Dumnezeul Cel care va lăsa ca împăratul nordului să mai năvălească o dată peste Israel. Atunci Israel nu va mai constrânge trupele dușmane să se retragă peste Înălțimile Golan până în apropiere de Damasc, ci atunci Siria cu sprijinul rușilor va fi așa de puternică, că într-o clipă va inunda țara ca urgia apelor năvălitoare (Isaia 28.17,18). Siria va înainta până la Ierusalim și va cuceri jumătate din oraș (Zaharia 14.2) și va înainta chiar până în Egipt. Ei vor veni peste țară ca o plagă de lăcuste. Va uita atunci Dumnezeu pe poporul Său? Nu, spune Dumnezeu în Ioel 1, este oștirea Mea, Eu voi face să vină plaga lăcustelor. Dumnezeu Însuși va permite aceasta.

Istorisim noi așa astăzi copiilor noștri, despre ce are loc în Orientul Apropiat? Vorbim despre Orientul Apropiat, așa cum fac oamenii lumii acesteia, devenind părțitori pentru una sau alta din grupări și spunem părerea noastră cea mai bună, așa cum fac comentatorii? Sau facem ce ni se spune aici: istorisim copiilor noștri, că *Dumnezeu* este preocupat, acum în providența Sa, dar curând direct prin această plagă de lăcuste să-și atingă scopurile? Acestea sunt astăzi semne și minuni pentru poporul lui Dumnezeu. Ce are loc în Orientul Apropiat, iubiți frați și iubite surori, este în primul rând un *semn* pentru mine și pentru tine, ce face Dumnezeu în providența Sa. Sunt semne rânduite pentru noi, ca să istorisim copiilor noștri ce se petrece acolo. Să nu istorisim copiilor noștri evenimentele acestea așa cum face învățătorul

la școală în ora de istorie, ci să interpretăm lucrurile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să le arătăm cum toate lucrurile sunt în mâna lui Dumnezeu. Lăcustele vor veni ca o plagă îngrozitoare și vor devora tot ce a mai rămas după grindina îngrozitoare din plaga a șaptea.

Faraon vine acum din nou cu vicleniile lui. Cea de-a treia viclenie a lui are referire directă la copiii poporului Israel. Faraon zice: bărbații pot merge, ei pot să traverseze Marea Roșie, pot merge în pustie, ca să slujească lui Dumnezeu, dar copiii trebuie să rămână aici. Însă Moise zice apoi în versetul 9: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului”. Faraon a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gând să faceți! Nu, nu, ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut.” Aceasta este o viclenie a lui satan, cu care avem a face și noi în zilele noastre. Noi, ca maturi, suntem deseori gata să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să slujim Domnului și să mergem duminica dimineața la orele de adunare. Însă în privința aceasta considerăm că sărbătoarea Domnului este numai pentru cei maturi, iar copiii noștri nu au nici o parte la ea. Mai bine îi lăsăm acasă, deoarece creează numai probleme și nu înțeleg nimic din ce se face acolo. Așa ceva nu găsim la Moise. Dacă în zilele noastre este o sărbătoare a Domnului pentru toți credincioșii, atunci aceasta este o sărbătoare pentru familiile noastre, pentru noi toți laolaltă. Adunarea constă din credincioși individuali, dar mărturia creștină a lui Dumnezeu pe pământ nu constă din credincioși individuali, ci din familii. Vedem aceasta în mod deosebit de clar în Exod 12 la sărbătoarea paștelui. Este deosebit de important pentru noi să recunoaștem această viclenie a lui satan. Dacă în zilele noastre avem dorința să slujim lui Dumnezeu în pustie, dar lăsăm copiii noștri acasă, în domeniul lui satan, ce se va întâmpla atunci? Atunci părinții se vor reîntoarce încetul cu încetul în Egipt. Faraon știe foarte bine, că părinții se vor întoarce de la sine, dacă copiii vor rămâne în Egipt. Aceasta încearcă faraon să facă aici, și aceasta încearcă satan și astăzi la noi.

Era un Eli, un bărbat evlavios, era un Lot, un om drept, dar ei au lăsat copiii lor înapoi în „Egipt”. Ei au gândit, că numai ei pot sluji Domnului, și Eli a gândit că nu poate să-și permită să zică ceva copiilor lui. Și când Lot a vorbit despre judecata, care era gata să vină, ginerii lui gândeau că el face glume (Geneza 19.14). Nu este îngrozitor, dacă copiii noștri gândesc în felul acesta, atunci când noi vorbim cu ei despre lucruri spirituale? Dacă copii noștri trebuie să presupună că noi glumim, atunci nu le putem spune nimic. Nu, străngerile noastre laolaltă sunt nu numai pentru slujba noastră adusă lui Dumnezeu, unde noi aducem jertfele noastre; ele sunt pentru noi și pentru copiii noștri. Ele sunt și pentru bătrânii noștri, care nu mai pot frecventa străngerile laolaltă, deoarece sunt bolnavi sau sunt prea bătrâni; cu toate acestea ei fac parte din ele. Niciodată să nu-i uităm! Sărbătoarea Domnului este pentru toți. Dacă satan poate pune stăpânire pe copiii noștri, pe tinerii noștri și dacă Domnul întârzie să vină, atunci mărturia va dispărea. Atunci noi toți vom sluji Domnului în pustie ca oameni maturi, dar copiii noștri vor rămâne în domeniul Egiptului. Nu este trist să mergi în unele adunări unde sunt numai bătrâni și tinerii au dispărut? Da, atunci te poți plânge și acuza, dar care este cauza care a dus la această situație? S-a cedat vicleniei lui satan și copiii au fost lăsați în Egipt, în afara slujirii pentru Domnul, și s-a dat mulțumit de a sluji singur Domnului (fără copii). Deseori urmarea este că și părinți se reîntorc înapoi în domeniul lumii. Unii au spus că din pricina copiilor au adus televizorul în casă. Un argument puternic de a ține copiii departe de viața străzii! Ei au gândit că țin pe copiii lor departe de Egipt, dar care a fost urmarea? În scurt timp

și părinții au fost în Egipt. Noi nu ne putem permite aceste lucruri. Vom vedea la ultima plagă și după aceea cât de important este astăzi să ne păstrăm locul ca familie în mărturia creștină.

Plaga a 9-a: întunericul (Exod 10.21-29)

La plaga a noua vedem că un întuneric gros a venit peste Egipt. Moise își întinde din nou mâna spre cer, și în toată țara Egiptului ia naștere un întuneric gros, așa că nu se mai puteau vedea unii pe alții și nimeni nu s-a sculat de pe locul lui (Exod.10.21-23). Odinioară m-am gândit de multe ori, de ce această plagă a fost cea mai rea din ultimele nouă. Însă aici este vorba de puterea lui Dumnezeu asupra puterii zeilor Egiptului. Prima plagă a fost asupra Nilului, unul din zeii principali și aici era zeul principal soarele. De la acest zeu al soarelui faraon și-a împrumutat puterea sa, autoritatea sa și numele său. Trei zile de întuneric gros! Realmente nu este o plagă mai îngrozitoare pentru lumea aceasta ca întunericul total în inimi. Dacă se înăbușește orice lumină a harului lui Dumnezeu, orice lumină a adevărului Său și nu va mai fi nici un mesaj pe pământul acesta, nici o mărturie pentru adevăr, ce stare îngrozitoare va fi aceasta! Martorii vor fi omorâți (compară cu Apocalipsa 11.7). Atunci se va împlini ce spune Dumnezeu în Isaia 60.2: „Căci iată, întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine (*poporul Israel*) răsare Domnul”. În locuințele copiilor lui Israel era lumină (Exod 10.23).

Iubiți frați și iubite surori, este lumină în locuințele noastre? Ști tu ce era lumina în locuințele copiilor lui Israel? Vom vedea curând, că la sfârșitul celor trei zile, imediat după aceea, întâiul născut din Egipt a fost omorât. Și în aceeași noapte Israel a trebuit să sărbătorească sărbătoarea Paștelui. Ca să poată sărbători Paștele în ziua a patrusprezecea a lunii, ei trebuiau în ziua a zecea a lunii să ia mielul în casele lor. În aceste trei zile de întuneric peste lumea aceasta în casele izraeliților era lumina – *mielul!* De aceea era lumină în locuințe. Era așa ca în Apocalipsa 21.23: „și făclia ei este Mielul”. Ce har, că în locuințele noastre este lumină, în timp ce în creștinătate, în lume, întunericul devine tot mai gros, întunecimea devine tot mai mare pe teritoriul creștin, așa că orice adevăr devine întunecat, și întunericul în inimile oamenilor crește, așa că încurcătura și teama cresc mereu. Mielul este făclia în locuințele noastre, pentru familiile noastre, în străngerile noastre laolaltă. Noi avem voie să ne strângem în jurul Mielului până la sărbătoarea Peștelui, a mântuirii desăvârșite, care și pentru noi va începe când vom fi la Domnul. Tot așa va fi și la rămășița lui Israel în zilele îngrozitoare din timpul necazului cel mare, când orice lumină va fi dispărută; atunci va fi lumină în locuințe prin Mielul aflat în mijlocul lor. În cele din urmă Mielul va îndepărta judecata de la ei, și atunci va începe și pentru ei salvarea.

Aceasta este pentru noi minunea din zilele noastre. Noi nu avem voie să neglijăm familiile noastre; ele sunt nucleul, celula mărturiei creștine în zilele noastre pe pământ. Mielul dorește să fie punctul central nu numai în slujba noastră, ci și în familiile noastre și în locuințele noastre. Crezi tu, că aceasta nu a fost așa la copiii lui Israel? Atunci când ei au avut mielul trei zile în casele lor, totul era îndreptat spre acest miel. Trei zile ei au trebuit să privească mielul în desăvârșirea lui, în perfecțiunea lui. Ei știau că mielul, pe care au ajuns să-l iubească și care devenise preferatul copiilor, după trei sau patru zile trebuia să fie omorât. Salvarea și eliberarea lor depindea de miel. Ei vor putea să scape numai atunci dacă sângele mielului era pe ușorii ușilor. Și în zilele noastre nu este o altă lumină în locuințele noastre. Ea se bazează

pe Mielul care a fost cândva sacrificat pentru noi și pe care noi avem dreptul să Îl admirăm și să Îl savurăm zilnic în locuințele noastre ca Miel sacrificat. Stă acest Miel în centrul locuințelor noastre, sau și noi stăm seară de seară înaintea televizorului? Mai stă atunci Mielul în centrul locuințelor? Când s-au stins făcliile nu este numai întuneric în adevăratul sens al cuvântului, ci și în sens simbolic: una cu Egiptul. Acolo Mielul nu mai este cunoscut ca făclie. În locuințele noastre poate fi lumină, dacă inimile noastre se concentrează asupra Mielului care a fost sacrificat. Vorbim noi despre Mielul care a fost sacrificat, atunci când ne strângem împreună cu copiii noștri, când ne strângem ca soț și soție, ca familie? Mielul este salvarea noastră. Aceasta este temelia pe care stăm și la care trebuie să ținem cu tărie în lumea aceasta, în această lume cu numele creștină, în care întunericul se mărește zilnic. Domnul să ne dea har pentru aceasta! Ce chestiune minunată este Mielul în locuințele noastre! Mielul de paște stă duminică dimineața în centru, dar mielul din Exod 12 nu stă în mijlocul poporului, ci în mijlocul *familiei*. Dacă aceasta este așa și în familiile noastre, atunci noi putem fi spre glorificarea Numelui lui Dumnezeu într-o lume întunecată și obscură.

După ce faraon a încercat în tot felul să țină poporul în Egipt, la sfârșitul capitoului 10 găsim ultimul său argument. Prima sa viclenie era: voi puteți sluji lui Dumnezeu, dar în țară (Exod 8.25). Din fericire însă ei au înțeles-o. Cum se poate sluji lui Dumnezeu în lume? Cum se poate sluji lui Dumnezeu în legătură cu acest sistem lumesc, a cărei căpetenie supremă este satan? Cel de-al doilea vicleșug al lui faraon era: puteți sluji lui Dumnezeu în pustie, dar nu aveți voie să vă depărtați prea mult, voi trebuie să rămâneți în domeniul meu de influență (Exod 8.28). Cât de mulți creștini au căzut pradă acestui vicleșug! Ei știu că sunt mântuiți, dar ei sunt încă în domeniul de influență al Egiptului, al lumii. Al treilea argument al lui faraon era: puteți merge, dar trebuie să lăsați acasă pe copiii voștri, numai bărbații au voie să meargă, familiile trebuie să rămână în Egipt (Exod 10.8-11). Cât de mulți creștini au căzut în acest vicleșug, că ei au slujit Domnului, dar au neglijat familiile lor și le-au lăsat în domeniul de influență al Egiptului! Ei înșiși au fost salvați, dar ceva îi lega încă cu lumea: ei au lăsat pe copiii lor în urmă. Apoi găsim al patrulea argument al lui faraon: aveți voie să vă duceți, dar trebuie să lăsați animalele voastre aici (Exod 10.24). Probabil aceasta este viclenia cea mai mare a lui satan. El spune totodată: „Aveți voie să slujiți lui Dumnezeu, treceți prin Marea Roșie și fiți acolo ca oameni salvați. Aveți voie să călătoriți trei zile în pustie și să faceți slujba voastră.” Dar ce valoare are această slujbă dacă în ea nu se regăsește nimic din ceea ce reprezintă animalele, în oi, în capre și miei? Câtă slujbă creștină se găsește făcută de oameni mântuiți, care sunt despărțiți de lume, fără aceste animale! Aceste animale ne prezintă Persoana și lucrarea Domnului Isus. Despre acestea putem citi multe în cartea Levitic. În diverse animale de jertfă ne sunt prezentate aspecte diferite ale lucrării Domnului Isus. Pentru Dumnezeu nu este o slujbă mai înaltă și mai de valoare ca aceea în care El poate primi ceva de la noi, ceea ce noi am găsit în Persoana și în lucrarea Domnului Isus. Aceasta este slujbă pentru Dumnezeu. Aceasta este slujba pe care El dorește s-o vadă făcută în pustie. Moise spune aici: noi încă nu știm ce vom face acolo, știm numai că noi trebuie să luăm cu noi toate acestea. Și când vom fi ajunși acolo la Muntele lui Dumnezeu, Dumnezeu va lua din mâinile noastre din aceste animale ceea ce Îi place Lui.

Când noi venim duminică dimineața împreună ca să aducem lui Dumnezeu adorarea noastră, avem cu noi panerul plin de cele dintâi roade (ca să zicem așa, toate animalele), cu tot ce noi în timpul săptămânii trecute am văzut despre lucrarea și Persoana Domnului Isus. Atunci Dumnezeu vrea să ia de la noi sub călăuzirea Duhului Sfânt ce Îi este plăcut. Astfel

noi putem sub călăuzirea Duhului Sfânt să aducem slujba și adorarea noastră. Ce privilegiu minunat este acesta! Facă Domnul ca lui satan să nu-i reușească să ne rețină de la aceasta. Căci la aceasta năzuiește el, și această viclenie este cea mai grea de recunoscut de noi. Fie ca lui să nu-i reușească să ne ia această slujbă, și să ne facă să ne preocupăm cu tot felul de slujbe creștine și să neglijăm ce este cel mai important: să aducem lui Dumnezeu în adorare ce noi am admirat și am savurat din Persoana și lucrarea Domnului Isus.

Acum faraon a ajuns la capăt cu toate argumentele sale; el izbucnește în mânie înaintea lui Moise: „Ieșiți de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri.” Și Moise răspunde: „Ai vorbit drept, nu-ți voi mai vedea fața.” Dumnezeu a ajuns la capăt cu faraon. Dumnezeu a încercat pe faraon în tot felul; însă când faraon nu a ascultat, Dumnezeu i-a împietrit inima. Și după ce Dumnezeu a împietrit inima lui faraon era ca și cum ar fi spus: „Vreau să mai dau un semn egiptenilor și copiilor lui Israel”. Și imediat după aceea urmează capitolul 11.

Vestirea plăgii a 10-a (Exod 11)

Primele versete din capitolul 11 sunt de fapt o intercalare. Găsim aici ce a spus Dumnezeu lui Moise, înainte ca Moise să meargă la faraon. Dumnezeu a spus că va mai urma o plagă. Această plagă nu va avea loc ca cele anterioare în providența lui Dumnezeu. La această plagă Dumnezeu nu va trimite nici insecte și nici boli, prin care Dumnezeu să facă cunoscut poporului puterea Sa mare, ca să schimbe inima lui faraon sau să smerească inimile egiptenilor. Nu, la această plagă Dumnezeu Însuși va coborî să exercite judecata. Această plagă nu va mai fi nici o atenționare, ci ea va fi judecata finală asupra țării Egipt. Aceasta este o chestiune foarte serioasă! Dumnezeu va lovi pe întâii născuți ai țării.

În versetul 3 vedem mărimea lui Moise: acest bărbat era foarte mare. Aici nu a mai rămas nimic din Moise din capitolul 3 și 4, cel temător și tremurând de frică. Aici Moise în toată gloria sa este un tablou al Domnului Isus. Așa va reveni Domnul Isus pe pământul acesta, ca în putere și glorie să facă judecata. Găsim aceasta în Exod 12, unul din cele mai importante capitole ale Vechiului Testament. Câte lucruri au avut loc în acest capitol! Dumnezeu Însuși va lovi. Dumnezeu Însuși va aduce judecata asupra Egiptului, după toate atenționările Lui. Și în afară de aceasta Dumnezeu va lucra cu poporul Său. Dumnezeu va pregăti o bază, pe care El va putea salva poporul de judecată, care era la fel de stricat ca și egiptenii. Ce noapte minunată! Citim în capitolul 12.42: „Aceasta este o noapte de ținut pentru Domnul”. Această noapte trebuia sărbătorită de copiii lui Israel. Era noaptea care încheia cele trei zile de întuneric. Tot așa și Domnul Isus a devenit pe pământ Mielul de paște, după cel El a umblat trei ani pe pământul acesta și a luminat ca lumina în întunericul adânc. Tot așa Domnul Isus la sfârșitul vieții Sale a sărbătorit paștele noaptea împreună cu copiii lui Israel. Citim în Ioan 13, după ce Iuda a ieșit afară și Domnul Isus împreună cu ucenicii Săi au sacrificat mielul pascal și a mâncat: „Și era noapte”. Ah, aceasta nu înseamnă că afară era întuneric, nu, era lună plină, și deci era lumină. Dar Duhul Sfânt spune că era noapte. Noapte în inima lui Iuda. Noapte în lume. Noapte peste Israel. Și acolo în locuințele din camera de sus, unde era Domnul Isus, acolo era lumină, acolo Mielul era lampa. Prin prezența Sa acolo era lumină pentru ucenicii Săi. Acolo El a sărbătorit paștele împreună cu ucenicii Săi.

Era aceeași noapte care a premers judecății pe care El trebuia s-o ia asupra Sa. Dar în această noapte El a zdrobit puterea lui satan. Aceasta ne este prezentat aici în judecata asupra egiptenilor. Era o judecată asupra egiptenilor și nu numai asupra întâilor născuți. Duhul Sfânt spune în Psalmul 136.10, că Dumnezeu a bătut pe egipteni în întâii lor născuți. Era o judecată asupra egiptenilor înșiși. Citim în Psalmul 78.51 că Dumnezeu în Egipt a lovit pe întâii născuți, pârga puterii lor. Când Dumnezeu lovește, atunci El lovește ceea ce este mândrie pentru om; mândria omului este întâiul său născut. În Orient era obiceiul că numele, continuitatea numelui familiei, a generației și a împărăției depindea de întâiul născut. Toată speranța omului firesc (natural) se sprijină pe întâiul născut. „De la întâiul născut al lui faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță” (Exod 12.29). Dumnezeu lovește pe om în întâiul născut al puterii sale. Aceasta trebuie s-o învețe și cel păcătos. Dacă el cunoaște adevărul mântuirii, el va învăța să înțeleagă și ce înseamnă să se pună la adăpost sub protecția sângelui Domnului Isus. Dumnezeu îi arată că trebuie să dispară tot cu ce se mândrește omul firesc, tot ce constituie puterea și onoarea sa. Puterile lui faraon și autoritatea Egiptului asupra poporului dispar prin judecata lui Dumnezeu. Ce va fi pentru rămășița viitorului, când Dumnezeu va lovi pe cei întâi născuți ai lumii? Cine vor fi cei întâi născuți ai puterii lor? Acesta va fi prima fiară, care va primi putere mare direct de la satan, și acesta va fi fiara a doua, prorocul mincinos, care va exercita toată puterea primei fiare (Apocalipsa 13). Aceste două fiare vor fi însuflețite direct de satan, căpetenia acestei lumii. Aceștia sunt întâii născuți ai puterii lor. Apoi este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Acum voi coborî Eu Însumi, și voi omorî pe întâii născuți ai puterii lor.” Când Domnul Isus va aduce judecata peste lumea aceasta, fiara și prorocul mincinos vor fi aruncați în iad (Apocalipsa 19.20). Aceștia doi vor fi singurii care în timpul Împărăției de o mie de ani, ai domniei Domnului Isus, vor fi în iad. Aceștia sunt întâii născuți ai puterii lor. Ce judecată!

Cuvintele lui Moise din versetul 4 sunt ultimele cuvinte pe care el le spune lui faraon. Faraon a spus: „Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea”. Moise poate acum să facă numai un lucru: să vestească judecata. Ce țipăt în tot Egiptul! Ce țipăt va fi în lumea aceasta, când va veni judecata peste ea! Va fi un țipăt, care se va întinde până la locul unde plânsul și scrâșnirea dinților nu va înceta. Acolo va domni și în veșnicie întunericul gros; întunericul acestor trei zile se va continua în veșnicie. În Egipt va fi un țipăt mare, dar cu privire la copiii lui Israel citim, că nici măcar un câine nu va lătra împotriva lor. Pentru copiii lui Israel nu va fi nici o tulburare sau ceva de felul acesta. În versetul 7 citim că Dumnezeu face o diferențiere între egipteni și copiii lui Israel. Diferențierea va consta în aceea, că Dumnezeu va constrânge pe egipteni să cadă în genunchi, așa că ei vor implora pe copiii lui Israel să plece din țară. Așa cum în timpul celor nouă plăgi ei au încercat să rețină poporul în țară, ei îi vor ruga acum să plece din țară. Aceasta va face Dumnezeu, când El personal va coborî din cer și va aduce judecata asupra Egiptului.

În versetele 9 și 10 avem încheierea acestei prime părți a cărți Exod. Judecata asupra lumii este hotărâtă, și Dumnezeu începe ceva nou cu poporul Său Israel. „Domnul a zis lui Moise: ‚Faraon n-are s-asculte de voi, pentru ca să se înmulțească minunile mele în țara Egiptului.’ Moise și Aaron au făcut toate aceste minuni înaintea lui faraon; Domnul a împietrit inima lui faraon, și faraon n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece din țara lui.” Toate acestea au devenit vizibile. Dar și planurile lui Dumnezeu au devenit clare. Dumnezeu va elibera pe poporul Său, în ciuda tuturor împotrivilor dușmanului. Dumnezeu va înmulți minunile Sale și va arăta gloria Sa în judecată și în eliberare. Dumnezeu va împietri inima lui faraon, și Dumnezeu va

veni cu judecata și va face o deosebire între Israel și Egipt. De ce parte stai tu? De partea poporului sau de partea lumii acesteia? Sunt aceste plăgi și pentru tine semne și minuni, sau și tu vei avea parte de aceste plăgi (Apocalipsa 18.4)?